

Sygnatura akt III U 273/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 28-10-2014 r.

Sąd Okręgowy w Koninie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia – **SO Anna Walczak- Sarnowska**

Protokolant: Starszy sekretarz sądowy Lila Andrzejewska

przy udziale

po rozpoznaniu w dniu 28-10-2014 r. w Koninie

sprawy **K. P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o dalszą rentę w zw. z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania **K. P.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

z dnia 21-02-2014r. znak: (...)

Oddała odwołanie

Sygnatura akt III 273/14

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. decyzją z dnia 21.02.2014 r., znak: (...) odmówił K. P. prawa do dalszej renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 1.12.2013 r. wskazując, że orzeczeniem z dnia 13.02.2014 roku Komisja Lekarska ZUS nie stwierdziła niezdolności do pracy wnioskodawcy.

Od powyższej decyzji odwołanie złożył K. P. podnosząc, że nie jest ona zgodna ze stanem faktycznym, gdyż jest on osobą z naruszoną sprawnością organizmu i dowody o jego stanie zdrowia zostały załączone do akt organu rentowego.

Dodatkowo wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych lekarzy sądowych o specjalności lekarz ortopeda oraz lekarz chirurg. W konsekwencji wniósł o przyznanie prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji, że u wnioskodawcy nie stwierdzono niezdolności do pracy, a zatem brak jest podstaw do przyznania mu prawa do dalszej renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

K. P. urodził się w dniu (...) Pracował jako konserwator maszyn przeróbczych oraz operator maszyn przeróbczych, jednak w dniu 3.02.2000 r. uległ wypadkowi przy pracy i taśmociąg wciągnął prawą nogę, co spowodowało

wystąpienie u niego otwartego złamania podudzia prawego, złamanie kostki bocznej z podwichnięciem i podwichnięcie piątej kości śródstopia a także liczne rany i otarcia naskórka kończyn dolnych.

Pobierał świadczenie rehabilitacyjne, a w dniu 26.10.2001 r. K. P. złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Decyzją z dnia 29.11.2001 r. została mu przyznane świadczenie rentowe w związku z wypadkiem przy pracy.

W dniu 16.04.2013 r. odwołujący złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy oświadczając, że obecnie pracuje jako kierowca w Zakładzie Produkcji (...) P. S. w K..

Orzeczeniem z dnia 24.05.2013 r. Lekarz Orzecznik ZUS po przeprowadzeniu bezpośredniego badania wnioskodawcy oraz dokonaniu analizy medycznej ustalił, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy do 30.11.2013 r. i częściowa niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy.

Powyższe skutkowało wydaniem przez organ rentowy decyzji z dnia 10.06.2013 r. o ustaleniu prawa odwołującego do renty na dalszy okres tj. do 30.11.2013 r.

W dniu 31.10.2013 r. K. P. złożył kolejny wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że w dalszym ciągu pracuje jako kierowca w zakładzie (...).

Orzeczeniem z dnia 2.12.2013 r. Lekarz Orzecznik ZUS uznał, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Powyższe orzeczenie zostało wydane po bezpośrednim badaniu odwołującego i analizie przedstawionej dokumentacji medycznej.

Na skutek wniesionego sprzeciwu, Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 13.02.2014 r. ustaliła, że nie jest on niezdolny do pracy.

W związku z powyższym zaskarżoną decyzją z dnia 21.02.2014 roku organ rentowy odmówił odwołującemu przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Od decyzji tej K. P. wniósł odwołanie.

W toku postępowania Sąd w oparciu o treść przepisu art. 278 k.p.c. przeprowadził dowód z opinii biegłego ortopedy oraz chirurga na okoliczność ustalenia, czy odwołujący jest nadal niezdolny do pracy, od kiedy, w jakim stopniu i na jaki okres czasu.

Biegli sądowi ortopeda M. G. oraz chirurg K. B. rozpoznali u odwołującego przebyte wygojone złamanie otwarte podudzia prawego, powikłanie stawem rzekomym zakażonym i zakrzepicą żylną kończyny dolnej prawej oraz skrócenie kończyny.

Biegły lekarz ortopeda stwierdził, że odwołujący nie utracił zdolności do pracy i chociaż przeszedł poważny wypadek, który wymagał leczenia operacyjnego wielokrotnego, a leczenie było powikłane brakiem zrostu i stanami zapalnymi to ostatecznie uzyskano zrost i wygojenie stanu zapalnego. Poprawie uległa także wydolność układu żylnego. Zwrócono uwagę, iż odwołujący nadal wykonuje pracę w pełnym wymiarze czasu pracy. W konsekwencji biegły ortopeda uznał, że odwołujący jest zdolny do pracy zgodnie z kwalifikacjami i umiejętnościami.

Biegły lekarz chirurg uznał, że nie występuje u odwołującego choroba naczyń żylnych kończyn dolnych, która uniemożliwia odwołującemu powrót do pracy na stanowisku magazyniera, przy komputerze, a jedynie wskazano, że powinien nosić podkolanówkę przeciwżylakową, która zapobiegnie obrzękom. W uzupełnieniu opinii biegli stwierdzili, że odwołujący może pracować jako kierowca busa i pracę tą wykonuje od października 2011 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, zgromadzonych w toku postępowania i aktach organu rentowego oraz w oparciu o opinię biegłych lekarzy ortopedy oraz chirurga.

Sąd uznał opinie biegłych ortopedy M. G. oraz chirurga K. B. za jasne, przekonujące, wyczerpujące oraz w pełni przydatne do rozstrzygnięcia sprawy. Opinie te sporządzone bowiem zostały przez specjalistów posiadających gruntowną wiedzę medyczną, a także doświadczenie zawodowe. Nadto przy sporządzaniu opinii biegli uwzględnili pełną dokumentację medyczną, a także wyniki przeprowadzonych badań, należycie uzasadniając swoje stanowiska.

Podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie był przepis art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j.Dz. U. 2009, Nr 167, poz. 1322) w związku z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.Dz.U.2013.1440).

Ustawa wypadkowa odsyła bowiem do przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w odniesieniu do ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, jej wysokości oraz wypłaty.

Zgodnie z treścią art. 57 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U.2013, poz. 1440) warunkiem przyznania renty jest niezdolność do pracy.

Definicja ustawowej niezdolności do pracy zawarta jest w przepisie art. 12 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS zgodnie, z którym niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. W przepisach ustępów 2 i 3 cytowanego przepisu jest natomiast mowa o różnicy między niezdolnością do pracy całkowitą oraz częściową. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS).

Zgodnie z treścią art. 13 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Zasadą jest orzekanie niezdolności do pracy na okres nie dłuższy niż 5 lat (art. 13 ust. 2 ustawy), natomiast niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu (art. 13 ust. 3 ustawy). Dodać trzeba, że ustalenie niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c., dlatego Sąd w realiach sprawy był zobligowany przeprowadzić dowód z opinii biegłego sądowego o specjalności odpowiadającej schorzeniom ubezpieczonego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2005 r., I UK 356/04, publ. LEX nr 276241; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2008 r., sygn. akt I UK 356/07, publ. LEX nr 490392).

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było to, czy odwołujący jest w dalszym ciągu niezdolny do pracy i ma prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W oparciu o przeprowadzone postępowanie dowodowe, w szczególności w oparciu o opinię biegłych ortopedy oraz chirurga, Sąd ustalił, że odwołujący jest osobą zdolną do pracy i może ją wykonywać na zajmowanym poprzednio stanowisku

tj. prace przy komputerze, jak również nie ma przeciwwskazań do wykonywania przez niego aktualnej pracy kierowcy. Wnioski opinii biegłych są kategoryczne i przy wydawaniu opinii biegli uwzględnili całokształt schorzeń oraz przebieg leczenia odwołującego. Biegły ortopeda stwierdził poprawę jego stanu zdrowia poprzez uzyskaniu zrostu kostnego

i wygojeniu stanu zapalnego oraz poprawę wydolności krążenia krwi. Natomiast biegły chirurg stwierdził, że nie występuje u odwołującego choroba naczyń żylnych kończyn dolnych, która uniemożliwiłaby mu powrót do pracy na stanowisku np. magazyniera, przy komputerze.

Jak zaznaczono powyżej podstawowym dowodem w sprawach o rentę jest dowód z opinii biegłego. W sytuacji, w której sporządzone opinie są prawidłowe i brak jest dowodów pozwalających poczynić odmienne ustalenia, Sąd nie mógł poczynić ustaleń sprzecznych z opiniami powyższych biegłych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 27.11.1974 r., II CR 748/74, Lex nr 7618). Należy również zaakcentować, że o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (zob. wyrok SN z 1.12.2000 r., II UKN 113/00, Lex nr 54033).

W związku z powyższym Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie K. P..

SSO Anna Walczak – Sarnowska